

A white sailboat is shown from a side profile, floating on clear turquoise water under a bright blue sky. The boat has a white cabin and a tall mast with rigging. In the foreground, a white inflatable dinghy is partially visible on a sandy beach. The text 'THE TWO LADIES' is overlaid in white, with a white wavy graphic underneath it.

THE TWO LADIES

BJÖRN BERGKVIST

Innehållsförteckning

Därför ville vi segla över Atlanten

NU LÄMNAR VI LAS PALMAS

Grenada-Panama

Lady Mys

Åter i Shelter Bay marina

Passet som försvann

Tandlagning i Bonaire

Karneval i Tobago

Hösten 2017-vintern 2018

Madeira och Kanarieöarna

Tuff segling till Kap Verde

Epilog

Därför ville vi segla över Atlanten

The To Ladys handlar om seglingar som jag och min hustru Alice gjort över Atlanten, i Karibien, runt Galapagos och på många andra platser under de senaste åren.

Jag heter Björn Bergkvist och är född 1944, är uppvuxen och bor i Insjön i Dalarna

Har varit intresserad av båtar och sjön ända sedan jag var mycket liten, trots att jag varken är uppvuxen vid eller har bott nära något hav.

Intresset började när jag fick låna min fars lilla segelbåt och segla med den på sjön Insjön. Segelbåten var en klinkerbyggd västkustsnipa som var gaffelriggad. Den fick jag ta hand om och skrapa och måla varje vår, innan jag fick låna den.

1986 köpte jag och min bror Bengt en First 375, som vi hade tillsammans i Jugoslavien ett antal år. Denna båt döptes till «Glion».

När kriget bröt ut där nere fick jag snabbt åka ner för att försöka rädda henne. I sista stund lyckades jag segla ut henne ur landet och jag tog ner henne till Préveza i Grekland.

Min bror Bengt och hans familj seglade mycket med henne i Medelhavet genom åren. Däremot blev det inte så mycket för mig på grund mitt arbete och tidsbrist. När sedan min bror blev sjuklig och han inte längre kunde segla, så övertog jag hans andel i båten. I och med detta så kom jag mer och mer att ägna mig åt segling.

När jag sedan träffade min nuvarande fru Alice så blev seglandet betydligt intensivare. Alice är en underbar kvinna när det gäller båtar och vatten. Ända sedan den första

gången jag tog med henne på en segling i Grekland, så har hon trivts med detta «som fisken i vattnet».

Min hustru Alice Bergkvist är född 1942 i Nusnäs, Mora. I 40 år bodde och arbetade hon i Gävle, inom barnsjukvården. Jag träffade henne första gången den 13 augusti 2005 ute på Vaverön i Siljan, och i mars 2006 flyttade hon till Insjön, för vi kände att vi ville dela livet med varandra. Två år senare, den 31 januari gifte vi oss på ön St. Lucia i Västindien.

Alice hade aldrig haft båt eller seglat på stora hav tidigare. Hennes båtliv hade varit begränsat till Siljan, tillsammans med hennes bror Roland i hans motorbåt, tills den dag då jag tog Alice med mig ner till Grekland för att segla en vecka med «Glion» Efter denna vecka blev hon helt frälst när det gäller segling i Medelhavet.

Alice blir aldrig sjösjuk hur än mycket det än blåser och gungar. Blåser det för mycket, lämnar hon ansvaret på mig, och går hon ner i båten och läser en bok eller gör något annat, men hon kommer upp om jag behöver ett extra handtag. Att läsa en bok eller lösa ett korsord när vi seglar tycker Alice är rogivande och avkopplande.

Under den tid Alice seglat med mig har hon lärt sig mycket när det gäller båtar och sjön, och Alice känner sig numera hemtam och trygg när vi seglar. När vi ska ankra eller lägga till med båten, är det Alice som tar ansvaret för ankaret och förtöjning.

Alice har läst och tagit förarintyg. När vi seglat längre sträckor har Alice tagit egna pass, när jag har behövt vila. Renhållningen på däck och i sittbrunnen hjälps vi åt med. Båtens inre städning och trivsel ligger på Alice lott, liksom att göra listor för bunkring. Hon står också för nästan all matlagningen, när vi inte äter ute på någon taverna eller restaurang. Det färska brödet sköter jag, när det finns en bagare i närheten, men ibland får Alice ta fram degbunken och baka.

Att vi gjorde de här resorna har flera förklaringar.

Mitt yrkesliv har varit väldigt spännande och intressant och jag har tyckt att det varit roligt att gå till jobbet varje morgon. Men det har aldrig varit några 40-timmars veckor utan mycket, mycket mer. När jag sedan började närma mig pensionsåldern funderade jag på om jag skulle fortsätta i samma tempo, eller om jag skulle göra något annat

Vi började bli till åren båda två och snart skulle vi gå pension. En av mina drömmar här i livet har varit att få segla under stora delar av året, på varmare breddgrader. Men om vi skulle göra det, och det tyckte vi båda, då skulle vi ha det bekvämt och kunna njuta av livet. Vi tyckte också att vi skulle passa på och njuta av livet medan vi är friska och hade ork. Vi har sett så många livsöden där personerna i fråga aldrig hunnit njuta av livet utan jobbat till sista dagen. Men det är bättre att säga när man blir äldre att «vi gjorde det» än att säga «tänk om vi hade gjort det».

Jag hade lagt ner så mycket kärlek på Glion att jag inte kunde tänka mig att göra mig av med denna skönhet. Men, när vi var på en båtmässa i Stockholm 2007 såg vi många, nya och fina båtar. Alice övertalade till mig att vi väl i alla fall kunde börja titta på om inte vi skulle köpa en ny båt.

Alltså började vi undersöka vad marknaden hade att erbjuda när det gällde båtar. Vi gjorde ganska snart en lista på vad som vi tyckte var viktigt för oss. Listan blev lång och alla önskningar gick inte få med, men det var bara att prioritera.

Några av de punkter som vi tyckte var viktiga var stora stuvutrymmen, en stor och rymlig sittbrunn och ett stort och bekvämt sovutrymme.

Efter att ha rest runt och tittat på båtar både i Sverige och i Norge, så visste vi vad vi ville ha. Detta var en process som tog nästan ett år och valet föll på en Jeanneau Sun Odyssey 42 DS. I april 2009 levererades båten till Port Napoleon i Frankrike och döptes till Lady Glion.

Den här bilden med Alice är tagen på den vackra ön Prästön som ligger i sjön Insjön strax utanför vårt hus i Insjön. Och man kan säga att detta är en av anledningarna att vi gjorde denna Atlant-översegling.

Vad har då denna ö att göra med vår seglats? Jo, det finns få platser som vi trivs så bra på som en vacker, fin sommarkväll som på Prästön, eller någon annan vacker plats i Dalarna. Men då ska det vara sommar och vackert väder. Tidigare, när vi var i Medelhavet och seglade, så lämnade vi det vackra Dalarna under den tid på året när det var som finast. Därför bestämde vi att vi skulle segla dit där vi även kunde vara och njuta under vintern. Därför seglade vi till Kanarieöarna år 2010.

Efter att ha seglat runt de Kanariska öarna under en säsong, så tyckte vi att vi hade sett de mesta av dem. Vad fanns det då för alternativ? Ett var Afrikas västkust. Men, nej

det lät ju inte häftigt. Då fanns det alternativet att segla västerut, över Atlanten, till Karibien.

Men då infann sig en rad nya frågor.

Hur farligt kunde det vara? Skulle vi tordas? Hade vi kunskap att klara av det? Hade vi båt och utrustning som skulle klara av de påfrestningar vi skulle kunna möta?

Efter mycket funderande och vända så bestämde vi slutligen, sommaren 2010, att «nu seglar vi över Atlanten». Det är bättre att kunna säga när vi blir äldre att «vi gjorde det», i stället för att säga «tänk om vi hade gjort det».

Men en sådan resa kräver en hel del förberedelser. Vi läste mycket på nätet om vad som fanns skrivet av dem som hade gjort en sådan seglats. Vi träffade många seglare som hade erfarenhet av liknande seglingar nere på Kanarieöarna och här hemma.

Jag gick diverse kurser, ibland båtmekaniker, metrologi och livflotteövning.

Alice lade ner mycken tid och tankar på vilka mediciner och annan sjukvårdsutrustning vi eventuellt skulle behöva; totalt hade vi med oss två stora medicinväskor

När vi i augusti 2010 kom ner till vår båt, som låg i Las Palmas, Gran Canaria, arbetade vi med förebyggande underhåll och jag gjorde checklistor på allt som skulle kontrolleras på båten innan vi gav oss i väg. Att vi var så noga med detta ansåg vi vara väldigt viktigt. Ja, det var en fråga om överlevnad. Vilket också visade sig efter vår över seglingen.

Alice lade också ner en hel del tankemöda kring vad och hur mycket mat och dryck som vi skulle behöva. Vi måste ha så att vi klarade oss i minst 30 dagar.

Allt eftersom vi köpte det vi behövde så tvättade vi allt rent från eventuella objudna gäster, som insekter och annan ohyra, innan vi tog det ombord

Några tankar inför det stora äventyret med över seglingen till Karibien.

Att jag har i hela livet velat ha lite spänning och krydda på live det har legat i mina gener ända sedan barnsben. Därför har det blivit en rad äventyr och motionslopp, som till exempel 30 Vasalopp, ett antal maratonlopp och Lidingölopp. Jag har även dykt och en tid höll jag på med fallskärmshoppning. Men det vi skulle göra nu var pricken över i. Att få utmana naturens krafter och få segla över Atlanten till Karibien, det har varit min hemliga dröm under lång tid. Men jag har hållit det för mig själv, inte ens Alice har vetat om det, även om hon efterhand började ana det.

Jag beundrar Alice enormt som ville följa mig med på detta stora äventyr. Jag har varit väldigt noga med att inte påverka henne i mina tankar, utan initiativet fick komma från henne, att vi skulle göra detta äventyr. Att hon var en landkrabba och hela tiden vill ha allt under kontroll, ändå ställde upp på denna segling det var beundransvärt. Dessutom hade hon drabbats av en hjärtinfarkt, och hon har höfter som krånglade. Jag är lyckligt lottad som har en så underbar kvinna, som jag älskar så mycket, och som det också bor en äventyrare i.

Jag ska erkänna att vi gruvade oss inför resan. Vi hade ju ett stort äventyr framför oss, där vi skulle vara helt isolerade från omvärlden under minst tre veckor, och vara helt utelämnad till andra makter. Men vi var övertygade om att vi skulle klara det. Stormar och hav, det oroade vi oss inte så mycket för, för vi hade en bra båt. Men det är klart, skulle vi drabbas av dåligt väder så skulle livet ombord inte bli kul och det skulle vara obekvämt att sova och äta. Sjögången kan bli jobbig i längden när allt rullar runt. Andra som seglat över Atlanten säger att tristessen är jobbig, men det skulle vi försöka motverka så bra som möjligt.

En sak vi oroade oss för lite var om all utrustning på båten skulle hålla under hårda förhållanden, med ständiga sjörullningar, vindar och salt. Den svaga punkten var all elektronik. Här gällde det att vi hade koll på grejerna innan

vi åkte, och att vi synat alla detaljer på båten, från kölen och upp i masttoppen. Vi gjorde så kallade «FBU», förebyggande underhåll, och sen gällde det att ta med sig grejer så att vi kunde reparera det som eventuellt skulle gå sönder.

Alice hade stora funderingar på vad för sorts mat hon skulle kunna laga och vi kunde äta när båten hela tiden rullade? Men även det skulle nog att lösa sig.

NU LÄMNAR VI LAS PALMAS

Söndagen den 27 november 2011

Nu är vi klara med det mesta och i morgon sticker vi.

Det här skall bli spännande och kul. Det som återstår att fixa idag är lite tvätt och sen ska båten städas efter allt spring vi haft när vi stuvat varor. I går handlade vi för sista gången, mest färskvaror och grönsaker. Alla grönsaker måste sköljas och göras rena, så att vi inte får med oss någon ohyra, som kackerlackor eller annat fanstyg.

När vi lagt upp alla grönsaker på tork i sittbrunnen, så blev jag lite förskräckt. «Ska vi äta allt detta?», undrade jag.

Satellittelefonen har vi inte lyckats få riktig snurr på. Den har vid vissa tillfällen svårt att få bra kontakt med satelliterna. Men vi åker nu ändå.

Kanarieöarna - Kap Verde

Dag 1

Efter att tankat Lady Glion med vatten och diesel samt vinkat adjö till alla båtbesättningar vi lärt känna under tiden vi legat i Las Palmas, så gav vi oss i väg.

De första två timmarna blev det att åka motorbåt, men sen kom vinden och vi hissade seglen. Vinden höll i sig resten av dagen och natten. Den pendlade mellan 6 till 10 meter/sek och riktningen var nästan rakt akterifrån.

Natten förlöpte väl och med endast ett par mötande båtar. I stället fick vi sitta och titta på den fantastiska stjärnhimlen. När man sitter och tittar på alla dessa miljontals stjärnor som lyser upp natthimlen, så känner man sig ganska liten.

Här sitter man i en liten segelbåt mitt ute på havet på den lilla jorden. Vad händer på alla dessa planeter? Sitter det någon annan och seglar likt oss på någon av de stjärnor vi ser? Tanken är svindlande.

Dag 2

Seglingen gick sin gilla gång med akterliga vindar i 7-12 meter/sek. När vindarna kommer över 10 meter/sek så blir det genast mera obekvämt ombord när Lady Gliom rullar på i vågorna.

Apropå vågor så kommer de från två olika håll De större vågorna kommer snett akterifrån och däremellan kommer det även vågor som kommer rakt bakifrån. Så det gäller att hålla i sig när man ska flytta sig ombord annars hamnar man på något annat ställe än det man tänkt sig.

Dag 3

I natt såg jag ett spökskepp.

När jag kom upp vid ettiden för att lösa av Alice så fick jag se en röd babords lanterna snett akterut om styrbord, på styrbords låring. Trots att både AIS och radarn kontrollerades så fanns där inget fartyg. Även ett anrop på radion gjordes, men vi fick inget svar. Denna röda lanterna fanns i samma bäring i två timmar, men försvann mer och mer. Vad var det för fartyg?

Ombord på Lady Glion kan man med vissa mellanrum höra små svordomar förorsakade av vissa missöden.

Hittills har ett glas och ett paket hårt bröd gått i kras och ett flingpaket, en liter mjölk och en öl har runnit ut på durken. Så det är inte bara rosor och lata dagar att segla.

Vi hade beslutat att när vi kommer till Kap Verde så ska vi byta ut han som står och styr. För den här som styr nu kan inte hålla sig på vägen, utan han körde ideligen ner i diket med jämna mellanrum.

Annars rullar livet på i jämn lunk. Vi har delat upp vakthållningen på följande vis.

Vi äter kvällsmåltid ca kl. 18-18.30.

Efter diskningen så går Alice och vilar fram till 21.30.

21.30-00.30 kaptenskan håller vakt.

00:30-05:00 kapten har vakten.

05:00-07:00 Kaptenskan håller vakt.

07:00-10 Kapten håller vakt.

Dagtid har vi gemensam vakthållning.

Kanske lite underligt vaktschema, men det passar oss bra.

Vi hade nu seglat i två dygn med i stort samma segelsättning, storseglet fullt ut åt styrbord, säkrat med preventergaj. Rullgenuan utspridda åt babord. Däremellan är det hissat ett lite stagesegel, på 15 m², hård skotat åt styrbord, bakom storen. Spira bommen som är riggad på babordssidan är fast riggad med lifter, nedhalare och ett skott akterut. Det gör att den kan sitta där oavsett hur mycket av genuan som är utrullat.

I och med denna riggning så behöver man inte upp på däck när segelsättning skall ändras, utan nästan allt kan skötas från sittbrunnen.

Dag 4

Vi har nu avverkat halva sträckan ner till Kap Verde och hittills har allt gått bra. Vi har nu även kommit in i de rutiner som gäller. Annars så händer det inte så mycket under dagarna, men tiden rullar på ganska bra ändå med att äta, sova, hålla vakt, läsa, och att göra ingenting.

Dag 5

I våra tids kalkyler så räknade vi med att vi skulle kunna vara framme på Kap Verde någon gång under söndagen. Men då får det inte blåsa så lite som det gjort i natt. Snittfarten har under de senaste tolv timmarna legat strax under 4 knop. Så för att vi ska hinna fram innan det blir mörkt på söndag så måste snittfarten ligga på minst 5,5 knop. Det är ingen omöjlighet, men då måste det börja

blåsa lite mer. Eller också får vi stötta med lite motorgång. Så vi får väl se hur det blir.

Det började märkas att vi kommit längre söderut. Temperaturen har stigit både i luften och i vattnet. Så nu slipper vi sitta på natten och småfrysa som vi fick göra första natten.

Det märks också på solen att vi kommit längre åt sydväst. Första kvällen gick solen ner 18.00 GMT. Och i går kväll gick den ner kl. 18.35 GMT.

Sedan måste jag ge Alice, (kocka och jungman) en eloge för de fina måltider som hon lagar till varje dag. Det kan inte alla gånger vara så lätt stå där i det gungande pentryt och laga mat. När jag får sådana fina måltider då blir jag imponerad. Som till exempel i går kväll när det serverades en utsökt wienerschnitzel med ansjovis, kapris och gröna ärter. Supergott.

Dag 6

Det blev mycket motorbåts åkande igår. Vindarna var inte riktigt på vår sida, de var någon annanstans och blåste. Även i natt har vår motor varit tvungen att jobba i flera timmar. Till stor förtret för den som försöker sova. Vi får väl se hur det blir idag, om vindarna orkar jobba lite mer. Just nu är de fortfarande lata.

Förresten, när är en seglare nöjd med vindarnas riktning och styrka?

ALDRIG!

Det kan alltid blåsa lite mer, eller också blåser det för mycket. Sen kan alltid vindriktning vända sig till det bättre.

Igår blev det inte någon supermiddag. Jag hade lovat Alice att jag kunde fixa dagens måltid. Den bestod av uppvärmda köttbullar och pulvermos. Ingen sådan där supermåltid som Alice brukar bjuda på. Men fort gick det i alla fall att fixa den.

I natt vid tretiden så fick jag se att det började nästan blixtra i vattnet.

Det var marelden som lyste upp vattnet mellan vågorna. Ett fascinerande skådespel. När det hade hållit på ett tag, så kom det ett helt stim med flygfiskar. Även de lyste som blixtar när de flög över ytan. Ett roligt skådespel.

Efter ytterligare en stund som kom det delfiner som jagade flygfiskarna. Det var synd att det var mörkt, för det hade varit roligt att kunna ha sett detta skådespel. Men nu kunde jag bra se någon skugga som svepte förbi båten, och sen ana hur delfinerna hoppade över ytan.

I dag på morgonen har vi gått runt på båten och rensat däckets från döda flygfiskar.

Dag 7

Här rullar det på och nu är vi inne i rutinerna; det går fint och flyter på bra.

Men i eftermiddag räknar vi med att vara framme i Mindelo, på ön Sao Vicente Kap Verdes.

Lite otur med vädret har vi haft. Vi läste om vädret på Kap Verde och enligt statistiken så ska det bara vara mulet här 5 % av tiden. Men det gäller visst inte för oss. I två dagar har himlen varit täckt av moln, och i natt så hade vi till och med lätt regn. Så nu får vi hoppas att vi fått nog av den varan för en tid framöver. Men det hade varit trevligt med lite bättre sikt nu när vi nu spanar efter att se land för första gången på sex dagar. Vi får väl se vem av oss som är den lyckliga att först få ropa «land i sikte».

Så äntligen kom vi fram till Kap Verde. Vid 15-tiden så svängde vi in i den stora bukten i Mindelo. Vi hade läst i piloten, en beskrivning om olika hamnar, att här skulle det inte finnas någon marina utan man var tvungen att ligga för ankar i bukten utanför staden.

Men när vi rundade den stora hamnpiren, där de stora fartygen lägger till, får till vår stora glädje se att där finns en nybyggd marina med gott om plats att lägga till vid. Vid en av pontonerna förtöjer vi vår Lady Glion och sedan sätter vi oss ner i sittbrunnen och bara njuter av tillvaron. Vi

förstärker känslan med att tilldela oss var sin rompunch. Vi får en sådan där känsla man kan få, när man sitter och är nyduschad efter ett Vasalopp, att «fy fan vad vi är bra. Vi gjorde det.»

Att det sedan var en liveorkester som spelade blandad bra musik på en uteservering gjorde inte saken sämre.

Seglingen till Kap Verde gick bra. Vi är friska och inget gick sönder på båten. Tack Lady Glion, även du har varit duktig. Vindarna var både starka och svaga, men i det stora hela var de bra. Vi kom in i rutinerna bra, även om det bitvis var segt på nätterna.

I dag ska vi gå ut ur den inlåsta marinan och titta på stan, så får vi se om den positiva känslan består.

Vi har varit i Mindelo ett par dagar och det är svårt att ge en rättvisande beskrivning av platsen så kort tid. Det en gammal stad byggd delvis i kolonialstil, med inslag av en del nybyggnation, främst inriktad mot turister. En sådan nybyggnation är marinan där vi ligger. En välskött marina, med vänlig och trevlig personal. Befolkningen verkar vara väldigt fattig, och på gatorna är det fullt med tiggare och arbetslösa. Utbudet i affärerna har inte något större sortiment.

Ja, som sagt nu har vi legat här några dagar och vilat ut, och vi börjar förbereda oss och Lady Glion för nästa etapp. En överfart som vi beräknar kommer att ta kanske närmare 20 dygn. Som det ser ut nu så har vi skrivit till tomten och talat om att han får byta ut släden mot en båt i stället när han ska besöka oss på julafton.

Mot Reggy-land

Dag 1

Om jag skulle jämföra vår seglats med Vasaloppet så har vi inte kommit längre än till Risberg, så nu är det dags att fortsätta. Man får aldrig stanna för länge vid en matkontroll,

för då finns det risk att man blir kvar där. Därför kommer vi att lossa på förtöjningstamparna i dag och segla vidare. Vårt mål är Barbados. Nu är det bara att önska att vindarna är med oss och att vi får en behaglig segling, under de 2100 nautiska sjömilerna.

Dag 2

Vi hade nu klarat av en dag och en natt, på vår långa Atlant-segling. En natt med lite vind och mycket motorgång.

Vi kom i väg från Mindelo vid halv elvatiden i går. Inom en timme var det fyra andra båtar som lämnade hamnen samtidigt och seglade västerut. Vi var bland de sista av dessa som avgick, men innan kvällens mörker la sig låg vi i täten. Vi gick längre söderut än de andra, och fick därigenom mera vind.

I dag på morgonen ser vi ingen av de övriga båtarna. Nu på morgonen har vi stängt av motorn och seglar för akterlig vind i 5 knops fart. Tänk om vi kunde få behålla de här vindarna. Det märks nu att vi kommit till varmare breddgrader. Natten har varit varm och vi har kunnat sitta ute i sittbrunnen endast iförd t-tröja.

Dag 3

Vi har satt upp det stora sjökortet, som täcker hela Atlanten, på skottvägen. När vi mäter hur långt vi kommit, så är det ingen upplyftande bild vi får, eftersom vi bara är några centimeter väster om Kap Verde.

Gårdagen flöt på fint med fina och lagom vindar. Vi satt mest i sittbrunnen och njöt av den heta solen och en Lady Glion som forsade fram på vågorna.

Annars så händer inte så mycket under dagarna. Det är lite bokläsning, sovande och mest göra ingenting. Däremellan så äter vi förstås frukost, lunch och middag.

Alice, som äter blodförtunnande mediciner, börjar nu få en blålila färgtoning på kroppen, i stället för en solbränna.

Varenda gång som hon stöter i något, och det händer ganska ofta på en rullande båt, så får hon ett blåmärke.

Vindarna har tilltagit varje dag och i natt låg de konstant över 10 meter/ sek. Vi har nu kommit ner till 15 grader syd och nu lägger vi om kursen mot Barbados.

Anledningen att vi inte direkt gick på Barbados utan att vi styrde sydväst ner till den 15:e breddgraden var att det längre norrut låg ett kraftigt blåsväder och det tänkte vi gå runt.

Den 10:e december, på Nobeldagen, hade Alice dukat upp till fin middag med bland annat vit duk och ljus på bordet Till detta serveras bland annat rök lax. Hon gör entré i salongen iförd långklänning. Jag däremot har endast bytt skjorta dagen till ära.

Denna fina middag fick en antiklimax. För just som vi ska sätta oss till bords så tilltar vindarna och därmed vågorna. I stället för att i lugn och ro få njuta till denna högtidsmiddag, så får vi mest sitta och hålla i sakerna som var dukat på bordet. Men det gick det också. Kungen och Drottningen hittade ändå inte hit till vårt middagsbord

Alice som Lucia.

Dag 4

I dag när jag slog upp ögonen på morgonen stod det en äkta Lucia i dörren och sjöng. Hon hade pannlampa och glitter i håret, och var klädd i en kort vit klänning. Jag undrar var Alice har varit i natt och seglat på sitt pass, där hon har kunnat hittat denna vackra dam?

Efter att ha intagit Luciafika med bland annat äkta pepparkakor, var det dags för mig att gå på min vakt. Men då var det slut med friden för denna dag. När jag kom upp i sittbrunnen, fick jag se en stor, svar molnfront som håller på att byggas upp akter om oss.

Vi lyckas styra undan från ovädret denna gång. Men hela dagen kommer regnmoln som stör vår segling. De innehöll inte bara regn. De drog med sig kraftiga vindar, som kommer från olika riktningar.

Jag fick inte mycket tid över, för det gällde att hela tiden skifta segelsättning och färdriktningar för att vi ska drabbas så lite som möjligt.

Dagen blir lång och dryg, och Alice far runt som en flygande vante nere i båten. När vi ska laga middag på kvällen måste vi vara två. Alice kämpar med att laga mat vid spisen, medan jag försöker hålla fast henne i ett järngrepp så att hon inte kommer farandes med en kastrull.

Dag 5

Natten fortsatte med ideliga ovädersmoln, så det blev inte mycket till sömn. När jag satt vid rodret fick jag helt plötsligt en smäll i huvudet.

Gissa om jag blev rädd!?

Ja, tills jag fick höra att det sprattlade mellan benen. Det var nämligen en flygfisk som först hamnat på mitt huvud och sedan låg mellan mina ben och kämpade för sitt liv. Snäll som jag är så kastade jag tillbaka fisken i havet.

Vad man kan roa sig med medan man seglar är att försöka räkna när vi skall vara framme. Just nu säger uträkningarna

ut att, om vi kan hålla en snittfart på minst 5 knop, så är vi framme på julaftonen innan Kalle Anka börjar.

Under eftermiddagen kommer vi in i den västliga passaden, så det är bara att surfa på i denna förträffliga ostliga vind i 20 knops styrka, eller 10 meter/sek, som blåser från samma håll hela året.

Det är klart att Lady Glion rullar en del i de vågor som har byggts upp sedan de lämnade Afrikas kust. Men det började vi nu bli en vana, även om man hela tiden måste hålla i sig med minst en hand när man skulle förflytta sig, annars vet man aldrig var man hamnar. Den gångart som vi numera använder liknade mera jitterbugg eller hiphop än vanlig gångstil.

Det märks att vi hela tiden förflyttar oss västerut. Vi märkte det på att solen går ner senare på kvällen för varje dag. När vi lämnade Kap Verde så gick solen ned 18.07, och i kväll 19.08. Det stämmer, för var 15:e breddgrad som man förflyttar sig västerut på jorden, så går solen ner en timme senare. Så nu är det dags att ställa om klockan igen.

Dag 8

Nu har vi kommit till den punkt på sjökortet där vi kan säga att vi har avverkat halva sträckan mellan Kap Verde och Barbados.

Annars rullade dagarna på även om Alice tyckte det började bli långtråkigt. Vi längtade båda efter att få komma fram till Barbados.

Dag 9

Idag har vi inte kunnat bättra på solbrännan, eftersom det mest har varit mulet och regnat. Så dagen har väl inte varit så där jättekul. Däremot har vindarna varit fina och vi har kommit 147 sjömil närmare målet.

För att fördriva tiden och få lite färskt bröd så plockade vi fram bak attiraljerna och bakade lite matbröd. Det var mest Alice som bakade, medan jag stod bredvid och var

hantlangare, samt att jag höll fast henne så att hon inte skulle tappa balansen i sjörullningen. I alla fall blev resultatet bra, och nu hade vi färskt bröd ett par dagar.

Dag 10

750 sjömil kvar till Barbados.

I dag var vädret mycket trevligare, med sol, varmt och fina vindar. Det blev varmare för varje dag och är man nere i båten så rinner svetten hela tiden. Det fina med det är att ölen smakar jättegott. Vi tyckte att det var svårt att fördriva tiden. Dessutom kommer latheten smygande. När man kommer på något som man kan eller borde göra så tar det en bra stund från tanke till beslut och handling. Det kan till och med gälla en så banal sak som att gå på toaletten.

I dag när jag tittade akterut över havet och horisonten, så slog mig tanken att «Ja, men här var vi för tre dagar sedan». För bilden och havet var exakt densamma som jag såg för tre dagar sedan. Så det har inte varit några stora förändringar i landskapsbilden.

Dag 11

Nu är det 600 sjömil kvar till Barbados.

Det är fortsatt sol och hett, men vindarna blir allt svagare, och under eftermiddagen gjorde vi tidvis inte mer än 2-3 knop, vilket var ganska så frustrerande.

Så vi frågar oss: Törs vi starta motorn?

Men, tänk om vindarna blir så här resten vägen. Om vi då måste köra motor hela vägen kanske inte dieseln räcker.

Efter diverse räknande med dieselförbrukning vid olika varvtal kom vi fram till att vi hade diesel för 500 sjömil och att vi hade 600 sjömil kvar. Alltså får vi sitta där och skvalpa i 2-3 knops fart och höra hur seglen dunkar och slår i den svaga vinden.

När vi åt middag som bestod av en super god entrecote som Alice lagat, ser vi hur det tornar upp sig svarta moln runt om oss. Vi försöker gå runt det svarta molnet, men det

hjälper inte utan de breder ut sig mer och mer, och vi kan se på radarn att det är regnväder runt om oss. Så i natt har vi haft alla väder utom månsken och fina vindar. Det är regn, åska, ingen vid, mycket vind och vind från alla håll.

Så natten hade varit jobbig

Dag 12

Det blev motorbåts åkande resten av gårdagen och natten till i dag.

Den väderprognos som jag fick från min dotter Maria via satellittelefon stämde. Det började blåsa på morgonen och vinden har varit tilltagande under dagen.

Nu kan vi ganska så när beräkna när vi ska vara framme, nu när vi vet vilka vindar vi ska ha de närmaste dagarna.

När vi anländer till Bridgetown på Barbados så måste vi gå direkt till pass- och tullmyndigheten. Vi får inte ankra eller gå i land innan dess, och dessa myndigheter har bara öppet på dagtid och kvällar. Vi räknade med att vara framme mitt i natten. Så nu när vi äntligen fått bra vindar och kan stå på så måste vi ligga och bromsa de sista dygnet som är kvar. Vi kommer med andra ord att klarera in i Bridgetown på fredag morgon.

Dag 13

Sista dygnet på denna seglats, jippi!

Nu är det inte dagar och dygn vi räknar tills vi är framme, utan timmar.

Det skall bli jätteskönt att få släppa ner ankaret och få sova ut och vila. För de sista två dygnet har varit väldigt dryga i och med den kraftiga sjögången. Det har varit nästan helt omöjligt att sova när båten rullade så kraftigt. När man nästan ska till att somna så kommer det någon stor våg och ruskar om en. Det hjälper inte hur man än försöker stötta upp kroppen med kuddar och täcken. Man flög runt i sängen ändå.

Julafton

Vi hinner fram till Karibien före jul.

Klockan 03.30 i går morse lade vi till vid kajen i den stora kommersiella hamnen bland alla stora kryssningsfartygen.

Att ligga med Lady Glion här i hamnen var inget kul, för det gick dyningar som gjorde att hon låg och slog mot kajen hela tiden. Så det var bara att sitta uppe resten av natten och vakta förtöjningen. Klocka 6.00 på morgonen öppnade kontoren så att jag kunde börja med inklarering, en process som tog två timmar, för samtidigt kom det in tre stora kryssningsfartyg och de skulle också klareras in, så vi fick komma i andra hand.

När väl detta var gjort så släppte vi förtöjningarna från denna otrevliga hamn och gick ner till bukten där vi förtöjde Lady Glion vid en boj.

Här skall hon nu få vila efter 14 dagars segling. Detta är hon väl förtjänt av. Hon har verkligen skött sig förträffligt, allt har fungerat perfekt och ingenting har gått sönder. Då skall vi ha i åtanke att hon tidvis har varit utsatt för ganska så omild behandling.

Hur har då resan varit?

Avseglingen från Kap Verde till Barbados tog 14 dagar och 22 timmar. Vi har tillryggalagt 2028 sjömil, vilket gör en snittfart på 5,7 knop, vilket är mycket bra. Läger vi sedan segling från Kanarieöarna till Kap Verde så har vi seglat 2878 sjömil.

Själva överseglingen kan i mångt och mycket liknas vid att åka ett Vasalopp. Det har varit långt och tidvis segt. Sen har det till och från varit fina stunder med vackra scenerier på himmel och hav, med delfiner som hoppade och lekte runt båten.

Det har varit många, långa och mörka nätter när tiden har gått väldigt sakta. Det har heller inte varit så roligt när

båten har rullat hela tiden och inget har varit stilla, utan vi måste hela tiden hålla i oss. Speciellt inte för Alice, som har farit omkring, ramlat och slagit sig, så att hon nu är blå både här och där.

Och precis som i ett vasalopp, när allt är pest och pina så kommer det helt plötsligt ljusa stunder när allt går lätt. Sen kommer man ner till Hemus, Mora Parken och klockstapeln. Då infinner sig en speciell känsla.

Så var det också för mig sista natten. Jag satt där ensam i sittbrunnen i den mörka natten och hörde hur de stora brottsjöarna sköljer bakom båten. Det var varmt och jag satt endast iförd badbyxor, och de kraftiga ljumma vindarna smekte min hud.

Så får jag se de första ljusen från land, hur de blir fler och fler ju närmare land vi kommer. Då kommer tankarna rullande genom huvudet.

«Tänk nu har jag kommit ända hit efter många och lång års funderande och planering.»

Vilken känsla. Man får rysningar i hela kroppen och man känner att en tår rinner ner för en kind.

Det som verkligen gjort att vi har kunnat genomföra denna resa är vår båt Lady Glion som har fungerat perfekt.

Sen är det framför allt min hustru Alice, som ställt upp och ansvarat för allt när det gäller inne i båten. Sen har hon också hjälpt mig med vakthållning på de långa nätterna och hela tiden varit ett stort stöd vid min sida och hjälpt till under förberedelse och planeringsfasen för vår resa. Detta har hon gjort trots en dålig höft och tidigare hjärtinfarkt.

Tack min kära Alice du är en klippa, som gjort att vi har kunnat genomföra denna resa!

Sen måste vi tacka att allt har gått bra med våra kroppar och att vi fått vara friska och att ingen har gjort sig illa under färden.

Nu skall vi njuta av tillvaron i sol och värme

Kapten är inte mycket värd

Vi låg i bukten utanför Bridgetown, med den långa sandstranden och det klara varma vattnet. Här är klimatet förträffligt med temperaturer kring 30 grader. Trots denna, för oss nordbor varma temperatur, så blir det aldrig så att man svettas för mycket och tycker att det är för varmt. Nej, det är enbart behagligt i och med att det hela tiden fläktar och blåser svaga vindar. Har vi då takluckorna öppna så blir det genomblåsning och skönt nere i båten. På natten sjunker temperaturen ner till omkring 25 grader, vilket är en perfekt sov temperatur.

När jag kommer tillbaka till Lady Glion på julaftonens förmiddag, efter att varit in till land för att mejla, så har Alice jul pyntat med tomtar och dekorationer för att få lite julstämning. Ja, hon hade gjort det verkligen fint.

Sedan blir det liten julklappsutdelning och jullunch med bland annat inlagd sill. Till detta serveras en kall snaps, men bara en. När klockan blir tre så har kaptenskan ordnat så att vi kan få se en Kalle Anka-film. När vi sett på filmen en kvart så säger jag att «jag tror jag går och sover middag en kvart».

Jag vaknar klockan halv åtta på kvällen och där sitter stackars Alice ensam för sig själv på julaftonen. Och hon som hade gjort det så mysigt inför julfirandet! Gissa om hon är glad när jag äntligen vaknar! Nej, jag är inte värd mycket. Ingen julmiddag blir det heller.

Vi firar in två nyår

När nyårsaftonen kommer ligger vi fortfarande kvar i bukten utanför Bridgetown. Här har vi legat och slöat och njutit av sol och värme. Sedan har vi badat en hel del. Det är skönt när man kan hoppa direkt från båten i det varma havet. Inte behöver vi krångla med att byta till några badkläder heller,

utan det är bara att ta av sig det man för tillfället har på sig, och hoppa i havet som man är skapt. Enkelt och bekvämt.

En dag åkte vi en tur runt på ön. Vi fick tag i en taxi med chaufför som var väldigt duktig och visade oss mycket intressant och berättade om det vi såg. Vi såg många fina platser, bland annat stora palats som rika personer byggt, bland annat Cliff Richards residens och var Tiger Woods hade gift sig med Elin.

När man är i Karibien får man alltid räkna med att allt tar mycket längre tid. Det gäller såväl i butiker som att äta på restaurang, eller som, när vi skulle tanka diesel och fylla på vatten. Det var en process som tog hela tre timmar. Först fick vi vänta i en timme innan vi kom fram och kunna lägga till vid macken. Sen fick vi bära det vatten vi ville ha, i dunkar. Så nu vet vi hur tungt det är att bära 400 liter vatten i 50 meter. Men nu vi har vant oss vid att allt tar tid, och vi har ju ingen brådska.

På nyårsafton firade vi in det nya året med att skåla redan klockan sju på kvällen. För det är då som alla hemma i Sverige lyfter de höga, smala glasen och skjuter raketer. Det kom över besättningar från två andra svenska båtar till Lady Glion. Vi lyckades tränga ihop oss i sittbrunnen, hade ett litet knytkalas och skålade för alla som vi känner.

Harrisons Cave

Här är det lite märkligt när det gäller helgdagar. Infaller en helgdag är på en söndag, som till exempel i år, när nyårsdagen var på en söndag, så har man ytterligare en helgdag, och då är allting verkligen stängt.

Ovetande om detta åka vi in till stan och komplettera vårt matförråd, dagen efter nyårsdagen. Men det gick inte för allt var stängt. Det gick inte ens att få tag i något bröd eller att få lunch någonstans.

I stället tog vi en tur in i landet och tittade på Harrisons Cave. Det är en droppstensgrotta som är mycket stor och sevärd. Ja, den är så stor så de guidade turerna sker med tåg som rullar på gummihjul. Grottan upptäcktes på 1970-talet och har exploaterats genom åren för att bli enkel att visa för turister.

Sedan återvände vi till Lady Glion där vi sedvanligt njöt av bad och eftermiddagslur. Vi måste ju se till att vi är utvilade då vi lever ett så stressigt och hektiskt liv.

Klipp och dyk

En dag fick jag för mig att jag skulle åka över till en dykkklubb och vara med på en dykutflykt.

Vi dök på några vrak som de hade sänkt med flit. På dem växte nu en massa koraller och där fanns en massa olika sorters fiskar i alla möjliga färger. Detta var ju vacker och kul att titta på, och det var ett trevligt dyk.

Som kompensation för att jag varit och dykt, vilket dragit ut på tiden, så skulle Alice få gå till en hårfrisörska dagen efter. Så blev det jollefärd in till stan där vi ganska snart fann en frisörsalong. Här gick Alice in och jag fick besked att